

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **V. N.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt.schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2015, č. j. OAM-633/ZA-ZA15-ZA15-2015, **t a k t o** :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 14. 8. 2015 vydal žalovaný správní orgán rozhodnutí, v němž vyslovil nepřípustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany s odkazem na ust. § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) tohoto zákona a konečně třetím výrokem rozhodl o tom, že státem, příslušným k posouzení podané žádosti je Polská republika, a to podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále je „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“).

Ve včasné žalobě žalobce namítal, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s otázkou, zda ČR nepřijme odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení. Žalobce nezpochybňuje, že

toto ustanovení obsahuje pouze diskreční pravomoc (nikoliv tedy povinnost) České republiky dokončit řízení o mezinárodní ochraně, i když v souladu se stanovenými kritérii není k takovému dokončení příslušná, je tak na ČR, zda takovou pravomoc vykoná nebo nikoliv. Vždy ale musí výkon této pravomoci zvážit a příslušná odůvodněná úvaha se musí objevit i v rozhodnutí. Žalobce v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), týkající se aplikace § 14 zákona o azylu, závěry NSS lze dle jeho názoru vztáhnout i na případ posouzení aplikace čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení. Dle NSS především platí, že v „moderním právním státě je odmítána možnost neomezené volné úvahy“ (viz čj. 5 Azs 105/2004 z 19. 7. 2004) a žalobce uvádí, že ani rozhodnutí, založená na správním uvážení, jako je tomu u cit. článku nařízení, nesmí být svévolná a podléhají soudní kontrole. Soud v těchto případech zejména zkoumá, zda nedošlo k překročení mezí správního uvážení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), stanovených mj. i zásadami vyplývajících z ústavního pořádku České republiky, jako je zákaz svévole a nepřípustné diskriminace, přiměřenost zásahu a další (NSS, čj. 9 Azs 7/2013 ze dne 1. 8. 2013). Aby mohlo být správní uvážení soudem kontrolováno výše uvedeným způsobem, musí se výslovně v rozhodnutí objevit a musí být odůvodněno. Žalovaný se však otázkou aplikace čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení v rozhodnutí nezabýval a rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. U žalobce se jedná o požadavek praktický, Českou republiku si jako zem svého případného azylu nevybral náhodně, má možnost získat zde zaměstnání i ubytování, což doložil smlouvou o smlouvě budoucí a potvrzením o zajištění ubytování a má zde i nejbližší příbuzné – bratr Ivan Nemesh, nar. 28. 11. 1976, bytem v Praze a též sestru). Žalobce tak nepředstavuje žádnou zátěž pro sociální systém ČR a prostřednictvím zaměstnání by se rychle integroval do české společnosti. V České republice by byl též více chráněn před osobami, z jejichž strany mu hrozí pronásledování, než by tomu bylo v Polsku. K žalobě žalobce přiložil Doklad o zajištění ubytování, a to od 3. 7. 2015 do 3. 7. 2017 na adrese X a Smlouvu o smlouvě budoucí, uzavřenou dne 21. 1. 2015 s X na práci dělníka v oblasti výstavby budov.

O návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodl krajský soud samostatným usnesením ze dne 13. 10. 2015, žádosti vyhověl.

Žalovaný pak ve svém písemném vyjádření ze dne 5. 10. 2015 reagoval na žalobní námitky žalobce, uvedl, že tyto nepovažuje za oprávněné. Odkázal na obsah správního spisu i samotné rozhodnutí ve věci, s tím, že postupoval v souladu s Dublinským nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 7. 2015 uvedl, že ze své vlasti, konkrétně z Kyjeva, vycestoval dne 18. 3. 2015 autem do Polska, kde pobýval 4 měsíce a následně jel autobusem do Prahy. Důvodem vycestování byla obava z pronásledování ze strany mafie. Jmenovaný byl v r. 2012 členem volební komise při parlamentních volbách a měl vhodit 1500 hlasů do urny, což odmítl udělat. V té době podnikal s uměleckými předměty a měl své místo na tržnici, či jezdil po Ukrajině a nabízel zboží. Měsíc po volbách za ním na tržiště přišli bandité a zbili ho. Musel podstoupit léčbu, která trvala déle než měsíc, stále za ním na tržiště chodili a chtěli platit peníze, každý měsíc to činilo kolem dvou tisíc hřiven. Se ženou měl uzavřený církevní sňatek, ale kvůli těmto problémům se s ním rozvedla. Žalobce proto skončil s podnikáním, prodal zbytek zboží a obrátil se na právníka, na základě jeho rady pak vyřídil polské vízum, aby si mafie myslela, že je v Polsku a odjel do ČR. Žalovaný poukazuje především na skutečnost, že z cestovního dokladu žalobce, kterým

prokázal svou totožnost, je patrné, že byl dne 15. 7. 2015, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelem platného národního víza vydaného Polskou republikou dne 5. 12. 2014 ve Lvově, s platností ode dne 11. 12. 2014 do dne 30. 8. 2015, počtem 180 dní pobytu a vícenásobným vstupem. Z uvedeného důvodu bylo nezbytné, aby správní orgán v případě žalobce aplikoval kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, dle něhož je státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu Polská republika. Dne 26. 7. 2015 požádal správní orgán Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a dne 13. 8. 2015 žalovaný obdržel informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost. Dle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady je tak Polská republika povinna převztít žadatele o mezinárodní ochranu na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal v České republice. Žalovaný je tak přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. K námitkám žalobce pak žalovaný uvádí, že Polská republika je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury zde nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Polská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU. Pokud by se během pobytu žalobce v této zemi vyskytly problémy, má možnost obrátit se na příslušné tamní orgány či instituce s žádostí o pomoc. K námitce o neudělení ochrany pak žalovaný uvedl, že mu nepřísluší předjímat budoucí rozhodnutí jiného členského státu EU, příslušného k posuzování žalobcovy žádosti, žalobce má možnost využít příslušné opravné prostředky, pokud by byl v Polské republice se svojí žádostí neúspěšný. Co do námítky o tom, že Česká republika má možnost posoudit předmětnou žádost, pokud je předpoklad, že by řízení v příslušném státě nesplňovalo požadavky Listiny základních práv EU, odkazuje žalovaný na právní názor, vyjádřený v rozsudku KS Praha č. 49 Az 18/2015 ze dne 6. 3. 2015: „K diskrečnímu oprávnění dle čl. 17 nařízení č. 604/2013 je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoliv povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z uvedených důvodů nelze žalobní námitku, kterou se žalobce domáhá posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 25. 4. 2016, jemuž žalobce nebyl přítomen, soud zejména konstatoval ze správního spisu, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 20. 7. 2015, uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, jeho rodiče již nežijí, je rozvedený, jeho dva sourozenci žijí v ČR a další 4 na Ukrajině, jeden bratr v Ruské federaci. Žalobce žil do března 2015 na Ukrajině, ve městě Biela Cerkva, poté 4 měsíce pobýval v Polsku ve Wroclawi a od 12. 7. 2015 je v ČR. Žalobce měl v době podání žádosti cestovní pas s polským vízem. Je pravoslavného vyznání, k politické angažovanosti uvedl, že byl členem volební komise za komunistickou stranu. Má SŠ vzdělání, odborné předpoklady k výkonu povolání svářeče a fotbalového trenéra. Pracoval jako svářeč a podnikal. K důvodům opuštění vlasti uvedl obdobně, jak uvedeno výše, problémy s mafií. Uvedl, že na Ukrajinu se vrátit nemůže, mohli by ho i zabít, nyní jsou u moci, nikdo mu nepomohl. Vědí, že má polské vízum, nemůže pobývat ani tam. V ČR žil dlouho, zná jazyk, má zde bratra a sestru. V Polsku pobýval 4 měsíce, chce v ČR pracovat jako svářeč, má již i smlouvu. Ve správním spisu se nacházejí výše uvedené listiny systému EURODAC a odpověď Polské republiky.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

V napadeném rozhodnutí žalovaného se uvádí, že podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení **se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena** v této kapitole (tj. III. kapitole, články 7 – 15).

Podle čl. 8 odst. 1 nařízení, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec. Podle odst. 2, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Podle odst. 3, pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na

nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu. Podle odstavce 4, v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Žalovaný uvedl, že žalobce je osobou zletilou, a proto nelze toto kritérium v jeho případě aplikovat.

Podle čl. 9 nařízení, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný uvedl, že z žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států nepobývají žádní členové jeho rodiny, požívající mezinárodní ochrany a proto na něho nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 9 nařízení.

Podle čl. 10 nařízení, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové jeho rodiny, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé, proto na žalobce nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 10 nařízení.

Podle čl. 11 nařízení, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob, jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich. Z žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní jeho rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci, proto v jeho případě nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 11 nařízení.

Podle čl. 12 odst. 1 nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Žalovaný konstatoval na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobce, že žalobce byl dne 15. 7. 2015, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelem platného národního víza č. 005905496, vydaného Polskou republikou dne 5. 12. 2014 ve Lvově s platností ode dne 11. 12. 2014 do dne 30. 8. 2015, počtem 180 dní pobytu a vícenásobným vstupem. V případě jmenovaného je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. V dalším pak žalovaný zkoumal, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že v této zemi dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení a v této souvislosti konstatoval, že v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady je Polská republika povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění žalobce na území Polské republiky dne 13. 8. 2015. Žalovaný posléze na str. 3 rozhodnutí ze dne 6. 5. 2015 odůvodnil, že Polská republika není státem, o němž by Evropská unie prostřednictvím svých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora či Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku vydala jakékoliv závazné rozhodnutí pro členské země EU či Rady Evropy, které by deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, dosahující dokonce rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Žalovaný dále připomíná, že aktuálně např. Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán zodpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z r. 1951, Newyorského protokolu z r. 1967, vydal stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka, o Polské republice však žádné takové stanovisko vydáno nebylo, neboť se jedná o zem Evropské unie, dodržující právní předpisy a lidská práva, ratifikující a dodržující mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňující činnost právnických osob, které nad dodržováním těchto práv vykonávají dohled. Polská republika je konečně zemí, která přijímá ročně tisíce žádostí uprchlíků o udělení mezinárodní ochrany, tento fakt jistě svědčí o tom, že tito z tamního azylového systému nemají žádné obavy.

Podle čl. 18 nařízení je pak členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen převzít za podmínek stanovených v člancích 21, 22 a 29 žadatele, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě výše uvedeného žalovaný uzavřel, že Polská republika je tak povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Krajský soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že žalovaný správní orgán postupoval v dané věci zcela v souladu s příslušným Nařízením Evropského parlamentu a Rady, a to se všemi dotčenými články, jak uvedeno shora. Žalovaný byl přesvědčen, že s ohledem na vydané vízum Polskou republiku žalobci a dobu jeho

trvání, je Polská republika státem, příslušným pro věcné projednání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tohoto člena EU se v uvedeném smyslu dle nařízení dotázal, zda hodlá tuto svoji povinnost akceptovat a Polská republika se vyjádřila kladně. Na základě těchto zjištění pak žalovaný správní orgán, dle přesvědčení soudu velmi seriózně, posoudil záležitost žalobce i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Polská republika je členským státem EU, je povinna postupovat podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 a posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu meritorně. Žalobce se může s případnými problémy obrátit na polské policejní nebo jiné státní orgány. Soud dodává, že nemá žádné informace a žalobce neposkytl žádný důkaz ani tvrzení o tom, že by v Polské republice nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů. Odůvodnění neexistence systematických nedostatků azylového řízení je v daném rozhodnutí žalovaného řádně popsáno, soud pak již jen doplňuje, že ani sám nemá žádné podněty v tomto směru. Krajský soud se za daného stavu věci nemohl zabývat námitkami žalobce o tom, že již v ČR dlouho žije či že mu v zemi původu hrozí jakékoliv nebezpečí, neboť, jak uvedeno výše, k věcnému projednání udělení mezinárodní ochrany žalobci není kompetentní. K otázce diskrečního oprávnění, daného čl. 17 nařízení č. 604/2013 pak soud plně odkazuje na vyjádření žalovaného, viz shora, s nímž souhlasí.

Vzhledem k tomu, že soud nezjistil žádnou vadu řízení v proběhlém správním řízení, provedeném s žalobcem, nezjistil ani žádnou nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí, dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba je nedůvodná, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji proto zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 25. dubna 2016

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně

